

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 352/2016
30.03.2016. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић, Божидара Вујичића, Снежане Андрејевић и Бисерке Живановић, чланова већа, у правној ствари тужиле С.Н. из Б., чији је пуномоћник Љ.П., адвокат из Б., против туженог Ј. А. из Б., и умешача на страни туженог В.П.Ђ. из Б., чији је пуномоћник С.Л., адвокат из Б., М.Р., З.Т. и Ј.Р., правних следнеика иза пок.М.Р., свих из Б., ради поништаја одлуке о додели стана, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 6059/13 од 15.04.2015. године, у седници одржаној 30.03.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

УКИДА СЕ решење Апелационог суда у Београду Р4 120/15 од 15.01.2016. године.

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 6059/13 од 15.04.2015. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 6059/13 од 15.04.2015. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 4309/12 од 10.05.2013. године, ставом првим изреке одбијен је тужбени захтев којим је тужилца тражила да се пониште одлуке стамбене комисије туженог број 308, 309, 310 и 311, све од 14.08.2006. године о додели станова и лицима ближе одређеним овим ставом изреке, као и одлука Управног одбора туженог од 29.08.2006. године, којим је одбије приговор тужиле и потврђене првостепене одлуке. Ставом другим изреке, обавезана је тужилца да умешачу В.П.Ђ. накнади трошкове парничног поступка од 63.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 6059/13 од 15.04.2015. године, жалба тужиле је одбијена, као неоснована и првостепена пресуда потврђена.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужилца је изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне

примене материјалног права, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, применом члана 404. ЗПП, због постојања потребе разматрања правног питања од општег интереса и у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе и новог тумачења права.

Апелациони суд у Београду је ценио испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије, па је решењем Р4 120/15 од 15.01.2016. године, утврдио да је ревизија тужиле недопуштена.

Тужба у овој правној ствари поднета је 31.10.2006. године, али је првостепена одлука којом је одлучено о тужбеном захтеву укинута решењем Апелационог суда у Београду од 24.10.2012. године и предмет враћен првостепеном суду на поновно суђење. Побижана другостепена пресуда донета после 31.05.2014. године, односно после ступања на снагу Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.55/14), па се у складу са одредбом члана 506. став 2 ЗПП („Службени гласник РС“ бр.72/11) у вези члана 23. став 1. Закона о изменама и допунама ЗПП, у конкретном случају примењују одредбе Закона о парничном поступку који је објављен у „Службеном гласнику РС“ бр.72/11 и 55/14.

Применом члана 404. став 1. наведеног ЗПП, посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побижати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно разматрати правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Имајући у виду да је решењем Р4 120/15 од 15.01.2016. године, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије ценио Апелациони суд у Београду, иако за то није био стварно надлежан, применом члана 404. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд је укинуо решење и сам одлучио о предлогу тужиле, односно одлучио као у ставу првом изреке.

У конкретној правној ствари одбијен је тужбени захтев којим је тужиле тражила да се пониште коначне одлуке туженог којима су додељени станови другим запосленима. Одлука суда о основаности захтева тужиле, заснована је на правилној примени и тумачењу материјалног права на утврђено чињенично стање, које је у складу са правним схватањима израженим кроз судске одлуке у овој врсти спорова, при чему тужиле уз ревизију није доставила нити указала на правноснажне судске одлуке, којима је код чињеничног стања као у овој правној ствари другачије примењено материјално право.

Имајући ово у виду, Врховни касациони суд налази да у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, што значи да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, на основу чега је и одлучено је као у ставу другом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари поднета је 31.10.2006. године, а вредност предмета спора означена је у тужби износом од 800.000,00 динара.

Према природи тражене правне заштите, ова парница спада у парнице из радних спорова. Међутим, одредбом члана 441. Закона о парничном поступку, прописано је да је у парницама из радних спорова ревизија дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Ван ових радних спорова ревизија није дозвољена, осим уколико се тужба не односи на новчано потраживање, када се примењује општи режим допуштености овог правног лека, према вредности спора.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима када се тужбени захтев односи на утврђење права својине на непокретностима или потраживања у новцу, предају ствари или извршење неке друге чинидбе, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Имајући у виду да се у конкретном случају не ради о парници из радног спора у смислу члана 441. Закона о парничном поступку (код којих је ревизија увек дозвољена), иако тужила тражи заштиту права у вези радног односа, јер предмет тражене правне заштите није заснивање, постојање или престанак радног односа, а да је вредност предмета спора означена у тужби износом од 800.000,00 динара, што представља износ испод граничне вредности од 40.000 евра у динарској противвредности на дан подношења тужбе, то ни ревизија тужиле није дозвољена.

На основу изнетог, применом члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу трећем изреке.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**